

Fragment

‘Al mijn helden zijn dood. En het valt niet mee om nieuwe helden te vinden als je zo oud bent als ik. Bijna al mijn vrienden zijn ook dood. Maar gelukkig zijn jullie er nog.’ De oude meneer Van Beek zat op zijn praatstoel.

Misschien speelde het mee dat Roos en Emma hem net een derde borreltje hadden ingeschonken uit de fles jenever.

Emma vroeg wie zijn helden waren geweest.

Meneer Van Beek staarde in de verte en mompelde toen somber: ‘Zie je... nou ben ik ze nog vergeten ook.’

‘Als u ons maar niet vergeet,’ lachte Roos.

Van Beek wreef even met zijn gerimpelde hand door zijn witte haren en glimlachte naar zijn twee bezoekers.

Achter hen klonk opeens een luid gevloek. Herman had het voor elkaar gekregen met de snoeischaar een scheur in zijn eigen wapperende overhemd te knippen.

‘Goddomme, m’n lievelingsoverhemd.’ Hij stond er intens beteuterd naar te kijken. Herman was ingehuurd door Emma en Roos om de verwilderde tuin van meneer Van Beek door de keuring van de tuincommissie te loodsen. Herman was bij uitstek geschikt voor zwaar en grof werk en had in anderhalf uur tijd voor een indrukwekkende berg snoeiafval en onkruid gezorgd.

‘Misschien maar even pauze, Herman? Wil je een tompouce?’ stelde Roos voor.

Daarmee was het overhemd onmiddellijk vergeten.

Even later zaten ze alle vier rond de tafel, elk op eigen wijze in stil gevecht met een tompouce. Meneer Van Beek en Emma hadden het roze dekseltje eraf gehaald en probeerden moeizaam met een lepeltje afgepaste hapjes af te hakken. Roos had de roze koek in één hand, de bodem met pudding in de andere hand en nam steeds van beide een flinke hap. Herman ten slotte plukte met zijn vingers grote klodders gele pudding uit zijn schoot die erin waren gevallen toen hij een enorme hap van het hele gebakje had genomen, waarbij de pudding er aan drie kanten met kracht tussenuit geperst was.

‘Wim Sonneveld en Joop den Uyl,’ zei Van Beek opeens. ‘En Frank Sinatra.’ Om hem heen verbaasde gezichten. ‘Dat waren een paar van mijn helden,’ legde Van Beek uit.

‘Die zijn inderdaad al een tijdje dood,’ merkte Roos op. ‘Maar volgens mij kunt u zelf nog best een paar jaartjes mee. U bent nog zo kwiek.’

Van Beek knikte. ‘Ik ben blij dat ik er niet af hoef. Ik bedoel, ik vind het wel echt zielig voor de mensen aan de andere kant, maar gelukkig zitten wij aan de goede kant.’

Emma en Roos keken hem niet-begrijpend aan. Herman had het te druk met zijn tompouce.

‘De goede kant? Wat bedoelt u?’ vroeg Emma.

Van Beek op zijn beurt leek verbaasd dat zijn toehoorders hem niet begrepen.

‘Iets met een parkeerplaats, zei mijn zoon. Er moet een stuk van ons park af voor een parkeerplaats, geloof ik.’

‘Een parkeerplaats?’ zeiden Emma en Roos heel hard en precies gelijktijdig vol ongeloof.

Meneer Van Beek schrok ervan en het werd er niet beter op toen Emma en Roos door elkaar heen vragen op hem begonnen af te vuren. ‘Wanneer, waar, van wie, waarom, hoezo?’

Van Beek kon alleen nog maar in verwarring zijn hoofd schudden en hief zijn magere witte armen ter overgave een stukje in de lucht. Dat hielp. Roos pakte voorzichtig een arm en legde die zacht en liefdevol terug op de armleuning van zijn tuinstoel. ‘Sorry, we gaan een beetje snel. Neem eerst nog maar een slokje.’